

Monument voor gevallen Papua's tijdens de Indonesische infiltraties

Dit jaar zal West-Papua extra in de belangstelling staan bij de veteranen. Het is immers dit jaar 50 jaar geleden dat Nederlands Nieuw-Guinea overgedragen werd aan UNTEA, om vervolgens na enkele maanden in handen te komen van Indonesië, dat het land nog steeds als koloniaal overheerser in haar macht houdt. Voor de toenmalige naar Nederlands Nieuw-Guinea uitgezonden onderdelen van de krijgsmacht betekende dit het einde aan een lange periode van gevaarlijke acties in het oerwoud om Indonesische infiltranten te onderscheppen.

Vanaf de onafhankelijkheid van Indonesië heeft Soekarno zijn pijlen gericht op het in bezit krijgen van Nederlands Nieuw-Guinea, het enige niet overgedragen deel van Nederlands Oost-Indië. Sinds de onafhankelijkheid van Indonesië zijn er op onregelmatige tijden infiltraties geweest van (semi-) militaire eenheden uit Indonesië, die veelal per prauw of klipper in de nacht op de onbewoonde en verlaten kusten van het gigantische eiland landden. Om de druk op Nederland op te voeren werden vanaf 1959 steeds vaker groepen infiltranten gedropt in Nederlands Nieuw-Guinea, voornamelijk aan de zuidkust. Soms met snelle boten, maar steeds vaker werden er door vliegtuigen groepen para's gedropt in het oerwoud in de omgeving van Fak Fak, Kaimana en Merauke.

Om deze groepen infiltranten te onderscheppen werden patrouilles op pad gestuurd. Vaak werden deze patrouilles begeleid door Papuadragers en Papuaverkenners. Deze Papuaverkenners waren door hun kennis van de jungle, eeuwenlang van ouder op kind doorgegeven, de oren en de ogen van de Nederlandse troepen. Zonder deze verkenners zouden de manschappen het heel wat moeilijker hebben gehad tijdens hun patrouilles door het oerwoud.

De omstandigheden waren hard voor de Nederlandse troepen. Je vordert slechts moeizaam, vaak moet er een pad door het oerwoud gekapt worden. Patrouilles moesten noodgedwongen de nacht doorbrengen in het oerwoud, te midden van miljarden hongerige muggen, gifslangen en bloedzuigers. De nachten in de jungle zijn volstrekt donker, je ziet letterlijk geen hand voor ogen en het is onmogelijk je in het oerwoud te verplaatsen zonder licht te gebruiken, dat in deze omstandigheden uiteraard niet kon. Bij de snel invallende duister-

nis breekt er een kakofonie van geluiden los, van krekels, vogels, kalongs en wat er nog meer voor insecten en dieren rondvliegen en kruipen. Af en toe is het plotseling beangstigend stil om enkele seconden later weer tegelijk in alle hevigheid los te barsten. Met temperaturen van rond de 40°C en een luchtvochtigheid van 80 tot 90% kan het tropische oerwoud voor westerlingen een ware nachtmerrie zijn. Veel planten hebben gevaarlijke stekels, bij een verwonding heb je zo een infectie te pakken.

1942 - 1962

IN MEMORIAM PAPUA STRIJDERS

LIJF MOED EN TROUW
WAREN BOVEN ALLES VERHEVEN
WIJ BLIJVEN U MET EERBIED
GEDENKEN

DE GEZAMENLIJKE
NIEUW-GUINEA VETERANEN

Verder zitten er veel gevaarlijke dieren, slangen, insecten en bloedzuigers. In de jungle komen boomslangen voor die zich schuilhouden in de bomen en als je dan denkt dat het een tak is die je even kunt gebruiken voor meer steun, dan wordt je gebeten met alle gevolgen van dien.

Ook is het navigeren in deze jungle ontzettend moeilijk omdat er weinig tot geen oriëntatiepunten zijn. De regen is vaak hevig en gaat vaak gepaard met onweer, en door de hevige regen kunnen kleine beekjes razendsnel in gevaarlijk kolkende stromen veranderen. Papuaverkenneren waren in deze omstandigheden voor de Nederlandse troepen van levensbelang. Ze liepen voorop en waren in staat om al van verre infiltranten waar te nemen. Zij roken vaak letterlijk dat er andere mensen in de buurt waren en konden redelijk goed inschatten waar dat ongeveer zou zijn. Daarmee hebben deze Papua's met hun aanwezigheid er voor gezorgd dat er heel wat minder slachtoffers zijn gevallen dan uiteindelijk het geval is geweest. Tijdens de patrouilles was er natuurlijk met grote regelmaat vuurcontact met de infiltranten. Van deze Papuaverkenneren zijn er minstens 6, maar waarschijnlijk meer, bij de acties omgekomen. Zij die in handen vielen van de Indonesische infiltranten zijn daarbij ook gemarteld. De samenwerking tussen deze Papua's en de Nederlandse militairen was hecht en intensief. Misschien is samenwerking wel te zwak uitgedrukt, want de Nederlandse militairen waren in hun functioneren en overleven in het oerwoud sterk afhankelijk van deze Papua's.

Al jarenlang roepen Nieuw-Guinea veteranen op om een monument op te richten voor deze Papua medestrijders. Een monument waar kan worden stilgestaan bij de inzet en prestaties die deze Papua's hebben geleverd om de Nederlandse strijdkrachten te ondersteunen. Dit gemis aan een gedenkteken is door de jaren heen sterker geworden naar mate Nieuw-Guinea veteranen steeds vaker hun gevoelens van solidariteit met (en genegenheid voor) de Papua's omzetten in gerichte hulp, vaak via verschillende projecten, teneinde de plaatselijke bevolking te helpen bij het verbeteren van hun leefomstandigheden.

Hoewel de uitgezonden militairen voor de destijds gewekte verwachting van zelfstandigheid en voor

de overdracht in 1962 geen enkele verantwoordelijkheid droegen, velen velen zich als representant van de toenmalige Nederlandse overheid toch bijzonder ongemakkelijk over het uiteindelijke lot van de Papua's, tegelijkertijd echter maakten ander Nederlands beleid en vooral de internationale verhoudingen dat streven onmogelijk. Er is daarom sprake van een plaatsvervangend schuldgevoel, in de woorden van een Nieuw-Guineaaganger: "je kunt er dan wel niets aan doen, maar je hebt toch het idee dat je ze destijds in de steek hebt gelaten". Op initiatief van enkele Nieuw-Guinea veteranen is een uitvoerend comité gevormd, bestaande uit NNG veteranen Joop J. Bergsma, Henk J. de Man, Lambert Post en webmaster van West-Papua.nl Chris P. van der Klauw, en adviseurs Peter H. Boegborn en Hans Slijkhuis (beide eveneens NNG veteranen), dat zich zal inzetten om een monument voor de omgekomen Papua's te realiseren. Met dit monument zal de inzet en opoffering van deze Papua's in herinnering worden gehouden en wordt daarvoor waardering geuit.

De plaats bij uitstek voor dit monument is Bronbeek, dat jaarlijks door vele veteranen wordt bezocht in verband met herdenkingen en reünies. Commandant Bronbeek, kolonel G.H.J. Noordanus, heeft zich inmiddels al positief getoond ten aanzien van het initiatief. En waarschijnlijk zal de onthulling zelfs het startpunt worden van een hele reeks van evenementen met als thema Nederlands Nieuw-Guinea. Het uitvoerend comité wordt gesteund door een comité van aanbeveling bestaande uit W.J.I. van Breukelen, generaal-majoor der Mariniers bd, voormalig commandant van het Korps Mariniers en NNG veteraan, J.W. de Leeuw, kolonel der Limburgse Jagers bd, plaatsvervangend commandant Alpha en Delta Cie van het 6e Infanterie Bataljon Regiment Oranje Gelderland en NNG veteraan, G.N. Hakkenberg, kapitein der Mariniers bd, Ridder Militaire Willems-Orde en NNG veteraan en F.J. Marcus, kapitein ter Zee van Administratie bd (directeur Veteraneninstituut). Als datum voor de onthulling van het monument is 1 oktober 2012 gekozen: exact 50 jaar na de overdracht aan de UNTEA. Uiteraard is voor het realiseren van dit monument geld nodig. Om dit project te financieren zal er in de komende maanden fondsenwerving worden opgezet onder de diverse

belangengroepen en mogelijke sponsors. Als u daaraan een bijdrage wilt leveren dan is die uiteraad van harte welkom.

De penningmeester ziet uw financiële bijdrage aan dit uitstekende initiatief graag tegemoet op het volgende gironummer: 74.87.95.480 t.n.v. H.J. de Man te Arnhem, onder vermelding "Papuamonument Bronbeek". Voor eventuele nadere informatie kunt u contact opnemen met de secretaris van het comité, Chris P. van der Klauw via het e-mail adres webmaster@west-papua.nl.

Reünie 7e Afdeling Veldartillerie OVW

Op 24 augustus 2012 wordt de jaarlijkse reünie gehouden voor de 7e Afdeling Veldartillerie OVW, gelegerd van 1946 -1949 op de oostkust van Sumatra.

De reünie wordt gehouden op het ASK (Artillerie Schietkamp) "De Knobbel" te Oldebroek.
Info: T.C. v.d. Aart,
Begoniastraat 69,
3772 HB Barneveld.
Tel. 0342-414672 of e-mail:
tvda@veteranen.nl

Evenals bijen honing halen

uit geurige bloemen,

zo halen de mensen

wijsheid

en vreugde uit

vriendschap.

Young

SOBAT